

RUIS

APRIL 2003 49

MANNEKEN ENKELE KENNEDIE PERSOON
EEN GRATIS UITENWEGE VAN
WWW.KRABK.NET | MID-ENAVISSCHIED | 11.000 5.000 2001

BEROOFD

Ton Lebbink

op de Wallen stak ik opnieuw
beide handen boven het hoofd
om vergeetachtige jongens te vertellen
dat ze me een uurtje geleden
alláng hadden beroofd

T,

Lokaal 01 biedt ruimte aan kunstenaars in beeld en geluid, in Antwerpen en Breda. In Breda omvat het onder meer de Geluidpost, een ruimte waar je rustig kan luisteren naar nieuwe composities... In 2009 is de programmering in handen van **Ludo Engels**.

In de Geluidpost bij **Lokaal 01_Breda:**
Tijdens de schilderijtentoonstelling MyPainting.nu

Open
ma-vr: 10-17.00
za-zo: 13.00 - 17.00

19/04 - 16/05: Julia Eckhardt
17/05 - 13/06: hans w. koch
14/06 - 12/07: Stefaan Quix

07/05, 20.00

Julia Eckhardt live

11/06, 20.00

hans w. koch live

06/07-10/07, 10.00-17.00

Stefaan Quix installatie

**lokaal
01**

Lokaal 01
Kloosterlaan 138
4811 EE Breda

LOKAAL01.org

KLANGGEZEITEN

Michael Ranta

Dieter Mack

Reso Kiknadze

CRISTAL BASCHET

bespeeld door Michel Deneuve

De legendarische avant-garde percussionist Michael Ranta speelde met o.a. Harry Partch, Karlheinz Stockhausen, Mauricio Kagel, Takehisa Kosugi en Conny Plank. Nu in trioformatie met Dieter Mack (piano) en Reso Kiknadze (live electronics).

Virtuoos Michel Deneuve demonstreert het magisch etherisch klankuniversum van de Cristal Baschet, een fascinerend en zeldzaam kristalorgel dat in de jaren vijftig werd ontwikkeld door de gebroeders Baschet.

aanvang: 20u00
inkom: 9 euro / 7 euro (leden)
Burgemeester Bollenstraat 54
3500 Hasselt
www.kunstencentrumbelgie.com
www.metaphon.be

KC BELGIE

zaterdag 25 april

Met steun van de
Vlaamse overheid

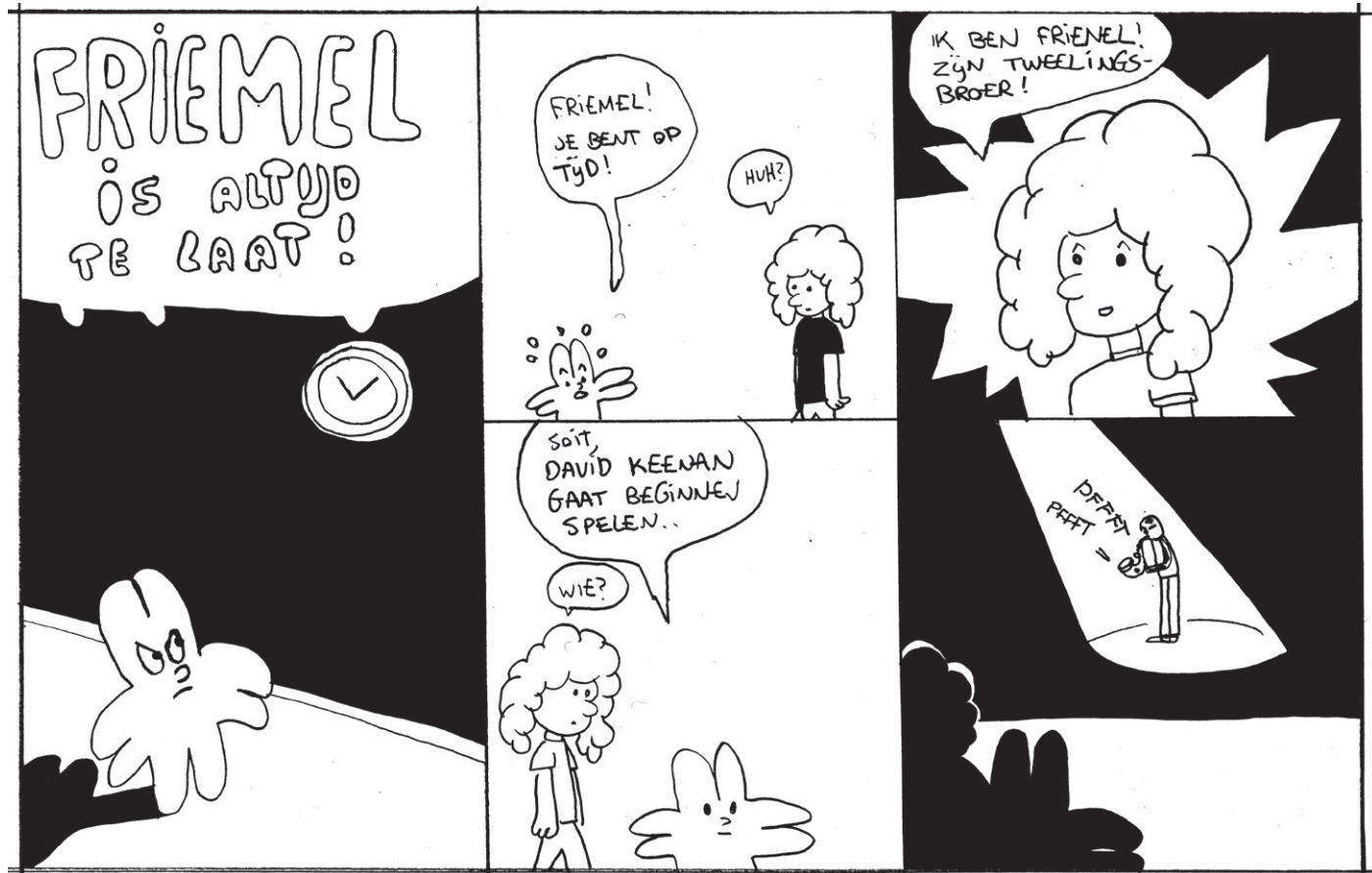
Een aantal weken terug stond er een vreemd berichtje in de krant: Een zestienjarige had een collage gemaakt waarvoor hij een afbeelding van For The Love of God, het controversiële werk van Damien Hirst (de beruchte met diamanten belegde schedel) gebruikt had. De jongen had het werk ingekaderd en in een galerij te koop aangeboden voor een luttele £200. Damien Hirst (of diens galerij waarschijnlijk) kon er om een of andere duistere reden minder mee lachen en dreigde de zestienjarige voor het gerecht te slepen.

Het zou een goede mop kunnen geweest zijn, een hoax in de reeks van Stoffel Debuysere, Muziek en creativiteit in het tijdperk van intellectueel eigendom – een anekdotische beschouwing: “zoek de verzonnen anekdote”. Helaas, bovenstaande geschiedenis is echt gebeurd. For The Love of God – van de hand van een kunstenaar wiens oeuvre altijd op de rand van schaamteloos en cynisch geldgewin, ironie en zuivere esthetiek balanceerde – werd zo het werk waarmee niet gelachen mag en kan worden. En dat voor een werk dat juist een dure versie van het vanitas vanitum-motief is, de ijdelheid van het vergankelijke. Hirst plaatst zichzelf op die manier in een burgerlijke traditie uit de 19e eeuw: de kunstenaar als romantisch genie, die unieke, uitzonderlijke werken – niet bedoeld voor gewone stervelingen, of enkel voor de hele rijke niet-goden. Hoewel zijn werk in een zelfde cynisch spel met de kunstmarkt speelt, heeft Hirst weinig te maken met dat andere icoon: Andy Warhol. Waar de popartkunstenaar goedkope reproductietechnieken (o.a. zeefdruk) gebruikte om van het banale, het alledaagse en van de wereld één grote, vulgaire (in verschillende betekenissen: voor het volk en plat) televisieshow van esthetisch genot te maken, gebruikt Hirst dure materialen om datzelfde banale zo duur, zo verheven en zo uniek mogelijk te maken. Hirst doet me denken aan het Dominofestival, de zogenaamde dwarse muzikale

hoogmis – zich profilerend als het meest relevante, vernieuwende en meest interessante festival in België. Niet dat Domino een slecht programma voorlegt, maar relevante zaken zal je eerder horen bij bijvoorbeeld *At Anthony's*, de sympathieke hang out waar moeilijke muziek niet per se ontoegankelijk is.

Duidelijk is wel dat Hirst niet omkan met een hyperindividualistische postmoderne realiteit waarin iemand uit een generatie die het allang niet zo nauw meer neemt met pakweg auteursrecht zijn werk recupereert om er iets nieuws mee te doen. “Wat op het internet staat is van iedereen, en het is maar goed dat iedereen, jong, oud, neger, vrouw, homo en vooral arm of rijk er wat mee kan aanvangen”, zal de puber (al dan niet terecht) gedacht hebben. Democracy lijkt het daar tegenwoordig ook moeilijk mee te hebben. De organisatie verplichtte een niet nader genoemde groep niet te spelen in een niet nader genoemde undergroundclub (hol), georganiseerd door een negentienjarige snotaap, omdat diezelfde groep een aantal dagen erna op een door democracy georganiseerd concert speelde. Maar dit schandalig verhaal terzijde.

Interessanter is het werk *Shark* van de Tsjechische kunstenaar David Carney: een bijna perfecte replica van *The Physical Impossibility of Death in the Mind of Someone Living* (de op sterk water gezette haai). Klein detail, in plaats van een haai, zette de Tsjech een geknevelde Saddam Hoessein op sterk water. Hoe een bestaand werk met een uitzonderlijke status recupereren zodat het zijn status van uniek werk verliest waardoor het juist veel relevanter en bovendien grappiger wordt. Hirsts shitty shark heeft ondertussen het eeuwigheidsstreven van zijn maker ingehaald: het beest is blijkbaar aan het rotten geslaan. Saddam viel even laag na jaren van megalomanie. Hoe zou het eigenlijk met de ex-dictator zijn? - Niels Latomme

Handgjort S/T (Silence Records, 1970)

Woorden: **Tommy Denys**

Handgjort is Zweeds voor handgemaakt. De band was een eenmalig project geleid door de Amerikaan Greg FitzPatrick, een grote mond die overal buiten werd gegooid en via verschillende omwegen in Stockholm belandde. Greg kwam in het jaar zeventig net terug vanuit India met zijn toenmalige band The Atlantic Ocean. Die groep splitte en dat gaf Greg FitzPatrick de kans om zijn net opgedane muzikale Indische verrijkingen uit te proberen. Hij hield met een aantal Zweedse vrienden urenlang jamsessies en beschreef het gezelschap als een “zit-op-de-grond-en-steek-wat-wierook-aan-en-speel-dan-urenlang”-groep.

Het lokale muzieklabel Silence Records – onder andere verantwoordelijk voor de eerste releases van Träd, Gräs Och Stenar, Samla Mammas Manna, Bo Hansson en Älgarnas Trädgård – hoorde hen spelen en nodigde de band uit om te komen opnemen. Volgens de groepsleider was het plafond van hun studio zo laag dat ze er niet eens kon-

den staan. Perfect voor hippies dus.

Wie er precies op het titelloze debuut speelt weten de muzikanten niet meer zo goed. Hippies, inderdaad. Het is één troebele boel en dat hoor je. Niet dat het een chaotische plaat is, verre van. Je zou hun geluid kunnen beschrijven als een mengeling van Ravi Shankar, Popul Vuh en Third Ear Band. Oorspronkelijk telde de band een tiental leden. De instrumenten? Tablas, sarod, sitar, akoestische gitaar, fluit, hobo, klarinet, saxofoon en gong. Het geluid? Geschift maar warm. Primitief en toch rijk. Als je de plaat beluistert, zou je zeker nooit denken aan Zweden. Eerder aan zonovergoten, zanderige streken. Je krijgt een droge mond van hun tonen. De stukken die ze spelen zijn geen conventionele liedjes, maar instrumentale stukken, met een rustgevende en soms hypnotiserende werking. De meeste nummers kan je ook omschrijven als raga's die naar een crescendo leiden.

De plaat werd eind jaren zeventig uit-

gebracht op tweehonderd exemplaren. Elke hoes werd beschilderd en je zal er dus geen twee gelijke vinden. Vandaag is de plaat Handgjort een van de meest gezochte Zweedse platen, deels omdat die niet werd heruitgebracht.

Een jaar na de release zou de groep hun laatste optreden geven op het Gärdet Festival. Toen telde de band al bijna twintig leden, waaronder Don Cherry. De groep speelde meer en meer popmuziek en liet de Indische en wereldse invloeden achterwege. Ze hield er niet zoveel later mee op, maar er ontstonden wel nieuwe splintergroepen. Greg FitzPatrick stortte zichzelf in de progrock en speelde onder andere met Samla Mammas Manna. Later volgde hij de nieuwste technologieën en begon hij te experimenteren met synthesizers en elektronische muziek, tot hij zich vastbeet in het maken van televisiespotjes. Dat betekende meteen ook zijn muzikale dood. Steek dus die stokjes wierook aan en laat je gaan.

RAVI SHANKAR, JIMI HENDRIX EN NIRVANA

De Deen **Jonas Stampe** groeide op onder een grote poster van Jimi Hendrix. Hij was bezeten door de elektrische gitaar. Toch begonnen zijn chakra's langzaam uit evenwicht te geraken door vreemde nieuwe vibes waarvan hij de oorsprong pas kon achterhalen toen hij voor het eerst klassieke Indische muziek hoorde. Op zijn negentiende besloot hij dat de tijd rijp was om zijn droom te volgen. Nadat hij ergens las dat Indische muzikanten twintig uur per dag oefenen, trok hij oostwaarts om er onderwezen te worden in de traditionele muziek.

Tekst : **Steve Marreyt**

Hij kocht een vliegticket met een retourdatum precies een jaar later en vertrouwde gewoon op zijn geluk. In Calcutta ging hij studeren bij een van Ravi Shankar's senior students, Barun Kumar Pal. Hij werd er onderwezen in het Indische culturele erfgoed en de diepere betekenis van muziek. Meer geluk viel hem te beurt toen hij op een dag, door een of ander gek toeval, huize Shankar betrad en er de papa van Norah Jones ontmoette. Een nieuw universum ontspon zich in de geest van de jonge man. Shankar gaf hem privélessen en hij mocht tanpura spelen tijdens een van de concerten. Toch werd Stampe niet de mastersitar-speler die hij in zijn dromen altijd had willen zijn. "Het duurde even voor ik besepte dat een leven in het teken van klassieke Indische muziek toch niet mijn ultieme roeping was", aldus Stampe. "Ik besepte plots dat er nog zoveel werelden te ontdekken waren. Zo kwam het

dat ik ook naar Pakistan trok om er met sufimuzikanten te spelen, en later ook naar Marokko."

Snöleoparden

Eenmaal terug in Denemarken veranderde Stampe in een sneeuwluipaard en stortte zich op zijn solomuziek. Zijn titelloze debuutplaat verscheen in eigen land op het Rump Recordingslabel. Dat zijn reiservaringen hem niet met muzikale dogma's hebben opgescheept, is van de eerste minuut merkbaar. Geen sitarmantra's of sufichants op deze plaat, maar een hele persoonlijke en ongedwongen sound. Vroege Vangelis, Conrad Schnitzler, Pedro Santos, library muziek uit de jaren zeventig en Lucky Dragons zouden referenties kunnen zijn, maar daar is Stampe zich in ieder geval helemaal niet bewust van. "Niet zo lang geleden zei mijn vriend Frank Blumm me ook dat het laatste Lucky Dragonsalbum hem erg aan mijn

muziek deed denken. Ik heb Lucky Dragons een paar keer live gezien, maar ik had nog nooit albums van hem gehoord. Ik ken ook geen enkele van die andere namen die je daar opsomt en ik heb nog minder een idee van wat library muziek uit de jaren zeventig zou moeten voorstellen. Eigenlijk ken ik heel weinig van muziek. Ik heb net een lange periode achter de rug waarin muziek beluisteren bijna onmogelijk was. Toen ik met de qawaliband Meher & Sher Ali tourde, was er overal constant muziek, maar wel altijd gespeeld door onszelf, vrienden, gasten of andere bands. Een wereld van opgenomen muziek is daarin zo goed als onbestaande, en ik draag dat als het ware verder mee. Als je echt wil weten wat mijn inspiraties zijn: Jimi en Ravi. Punt. Toch wordt mijn muziek daar nooit mee vergeleken. Als je goed luistert, hoor je het nochtans. Ofwel ben ik gewoon zot."

Teletubbies

Snöleopardens muziek is doordrongen van een soort kinderlijke onschuld. Tweemaal duiken er ook effectief kinderstemmen op. Het album ademt vrede uit en een soort van naïeve gelukzaligheid. Alsof Stampe heel veel naar de Teletubbies heeft gekeken. "Ik ben een heel gelukkig mens," beaamt hij, "maar niet door Teletubbies (of door drugs), maar gewoon door muziek op zich. Ik ben een grote fan van Nirvana. Kijk naar Kurt Cobain. Die kerel was misschien depressief, maar de muziek van Nirvana zat toch boordevol humor en positieve denkbeelden. Muziek kan een uiting zijn van droevige dingen, maar als je echt de muziek binnenin vindt, kan je niet anders dan heel erg gelukkig worden. Alle muziek op mijn album is gemaakt in een extatische bui."

"WIJ VOELEN GEEN ENKELE DRUK"

Faust is de legendarische Duitse band die er begin jaren zeventig in slaagde om op kosten van enkel major labels toch zwaar te experimenteren. Samen met onder andere Can en Kraftwerk, liet het popmuziek een nieuwe richting inslaan. Om hun nieuwe album te vieren sloot Ruis een pakt met de duivel en verkochten we onze ziel aan Jean-Hervé Peron, stichtend lid van Faust.

Tekst : **Tommy Denys**

Het nieuwe Faustalbum is al in 2006 opgenomen, maar het werd nu pas uitgebracht in jullie versie. Hoe komt dat?

Toen we de opnames startten in 2006, hadden we een concept voor het album. De bedoeling was om de opnames tegelijkertijd aan twee verschillende producers af te geven. De ene versie zou subjectief worden, de andere objectief. Nurse With Wound zou hun interpretatie geven, dat zou dan de "subjectieve" versie worden. De andere zouden we doorspelen aan een objectieve producer die er een gedocumenteerde versie van zou maken. Het eindproduct moest een dubbelalbum worden. We contacteerden onze vriend Steve Stapleton die onmiddellijk aan de slag ging, om zijn versie van het album te maken. Maar het probleem was het vinden van een objectieve producer. Vooral financieel dan. Faust staat niet bekend als een band die snel werkt en dat was bij deze plaat dus heel erg voelbaar.

Nemen jullie nog steeds op zoals vroeger in een analoge studio of werken jullie nu hoofdzakelijk digitaal?

We werken nu anders, ja. Er zijn bijna veertig jaar voorbijgaan sinds we in Wümme opnamen. Nu zijn we naar The Electric Avenuestudio's getrokken in Hamburg. De geluidsman, Tobias Lemming, heeft veel goede oude

microfoons, maar alles wordt wel opgenomen met de harddiskrecorder. Simultaan registreren we wel op een analoge tape om het geheel iets warmer en dynamischer te doen klinken. Maar ik moet toegeven dat ik na al die jaren het verschil tussen analoog en digitaal niet meer kan horen.

Als jullie vandaag opnames maken, voelen jullie dan een zekere druk van Faustfans, muziekmakers, labels ... ? Of zijn jullie volledig vrij ?

Als we de studio ingaan, voelen we ons volledig vrij. Wij voelen geen enkele druk. We laten ons niet in een hoekje drummen. Maar als we live spelen is dat iets anders. Onze fans komen naar een concert met een zekere verwachting. En dat weten we. Ze willen dat we tv's kapot gooien, naakt spelen, met een kettingzaag jongleren enzovoort. Maar wat ons publiek vaak niet beseft, is dat wij veranderd zijn in al die jaren. En dat geeft wel een beetje extra druk. Daarom hebben we besloten om niet langer in pubs of kleine zalen te spelen. Faust wil liever in een zaal spelen voor een zittend publiek, waar ze enkel komen om te luisteren naar onze muziek.

Toen Faust begon te spelen waren er grote sociale en economische omwentelingen. We zitten nu terug in een periode waar we met een grote omwenteling te maken hebben. Kan dat leiden

tot een frisse wind in de muziek, of denk je dat de muziek zijn grenzen heeft bereikt?

Wel, ik woon nu op een boerderij. Ik hou me bezig met de tuin, de dieren en de kinderen. Ik leef dus niet langer in de grote stad, waar mensen bezig zijn met sociale en economische evoluties. Ik ben eigenlijk niet de juiste man om op die vraag te antwoorden omdat ik het niet zo volg.

Groepen zoals Magma, Univers Zero, Can en Faust leefden samen toen ze samen musiceerden. Vandaag zien we zoiets niet meer. Is er te veel verstrooiing of heb je een andere verklaring?

Het is waar dat bands in de jaren zestig en zeventig samenleefden. Dat leidde vaak tot een zeer sterke, eigen muziekstijl. Vandaag zie je dat inderdaad niet meer. Het kan zijn dat er te veel verstrooiing is, maar het is ook makkelijker geworden om thuis op te nemen op je eigen computer. Iedereen kan nu zijn eigen groep zijn. Je hebt niet langer verschillende mensen nodig om alles op te nemen en het kan ook allemaal opgenomen worden in één kamer. Ik zou nu ook niet meer in een commune kunnen leven. Een paar keer per jaar komen we met Faust samen in de boerderij van mijn vrouw om daar muziek op te nemen en samen wat dingen te plannen en daar kan ik wel ongelooflijk van genieten. En dat is voldoende voor mij.

Wat vind jij van het verdwijnen van platenwinkels én muziekdistributeurs door de opmars van het internet én het gratis downloaden?

Drie jaar geleden, toen ik internet leerde kennen, werd ik echt kwaad. Ik dacht bij mezelf: als je naar de bakker gaat en je wil een brood, dan betaal je daar toch ook voor. Je vraagt toch ook niet aan een vriend om zijn brood te kopiëren?

Maar nu ben ik ervan overtuigd dat we het internet niet meer kunnen stuiten. Het is zowel mooi als lelijk. Ik heb me in het begin vooral zitten concentreren op de negatieve aspecten van het internet, maar nu zie ik er vooral de

positieve kanten van. Jonge mensen ontdekken bijvoorbeeld Faust via het net, want vroeger zouden ze ons nooit leren kennen hebben. En ik ben ervan overtuigd dat als die mensen ons echt goed vinden, dat ze onze plaat dan ook zullen kopen. Het is ook veel democratischer. Meer muziek voor meer mensen. Dus het is goed. De muziekindustrie moet maar mee evolueren. Het kan mij eigenlijk maar weinig schelen omdat ik nooit geld heb gehad en omdat ik nu ook niet het gevoel heb dat ik centen aan het verliezen ben.

De Angelsaksische muziekindustrie is nog steeds de meest dominante. Hebben bewegingen zoals RIO in zekere zin gefaald en zijn ze te veel blijven vasthouden aan dezelfde groepen?

Faust werd ooit eens gevraagd om op een RIO-festival te spelen. Eerst wist ik niet goed wat Rock In Opposition was. Ik merkte op dat de Zeuhlmuziek van Magma zeer dominant is in de RIO-beweging. Dus ik vraag me af of ze geen platform zijn geworden voor Zeuhlmu- ziek. Hoe kan nu iets in "opposition" zijn, als het te eenzijdig is? Ik ga er echt niet over klagen en – echt waar – "chapeau" voor RIO, maar misschien wordt het toch hoog tijd dat ze zichzelf een beetje in vraag beginnen stellen.

Tijdens jullie beginjaren als band luisterden jullie nauwelijks naar andere muziek. Is dat nog altijd zo?

Nee, vandaag luister ik naar heel wat verschil- lende soorten muziek. Ik organiseer het Schip- horstfestival en daarom luister ik dagelijks naar verschillende cd's. Zo merk je pas hoeveel verschillende soorten liefdes er bestaan voor muziek en dat vind ik geweldig.

Er is natuurlijk ook een nadeel verbonden aan die overvloed aan muziek en aan het gemak om op te nemen. Zo zijn er veel releases die meer software zijn dan compositie.

Als ik mag zou ik graag een beetje reclame maken voor mijn eigen festival. Ik organiseer dus een jaarlijks eind augustus een avant-gar- defestival in Schiphorst (Duitsland). Als ik het vergelijk met de RIO-optredens, denk ik dat we veel breder gaan qua genres en disciplines. Er is onder andere poëzie, schilderkunst, fotografie en videokunst en qua muziekgenres gaan we ook zéér breed.

Dit jaar speelt onder andere de Belgische for- matie Onde (rond Timo Van Luijk) op het fes- tival. Ook Keiji Haino, Station 17, een oldstar krautrockband met leden van Neu, Kraftwerk, Amon Duül en Faust komen spelen.

Allen daarheen dus, allen naar Schiphorst!

FAUST

C'est...com...com...compliqué
(Bureau B)

Het negende studio album van Faust is er. Dat is te pruimen, zon- der meer. Het overgrote deel van de gekende Faust-ingrediënten zit erin en het geluid lokt je mee door een openge- broken rocklandschap. Anderzijds, probeer maar eens verrassend en goed te blijven klinken na 40 jaar musiceren met een band. Het lijkt erop dat de tijd Faust aan het inha- len is. Ooit klonken ze tijdloos, nu is er een houdbaarheidsdatum op hun muziek verschenen. -TD

www.avantgarde-festival.de

“SOMS VOEL JE DE DRANG HEN TE STRAFFEN”

Wist u dat “Carboniferous” of simpelweg het “carboon” een tijdperk is in de geologische tijdschaal waarin de wereld nog één continent (Pangea) was, Europa grotendeels uit moeras bestond en dat deze periode zorgde voor een grote steenkoolreserve in afzienbare tijd? Aangezien u Ruis niet leest voor dit soort onzin houden we het erbij dat “Carboniferous” het nieuwe album is van Zu. U weet wel, die band die vijftien albums op tien jaar tijd uitbrengt, collaboraties en zijprojecten uit de hoed tovert alsof het konijnen zijn en er toch in slaagt, ondanks al die productiviteit, een enorm invloedrijke band te zijn. Bassist **Massimo Pupillo** kijkt terug op tien jaar Zu.

Tekst : **Davy Dedecker**

Illustratie : **Jan Op de Beeck**

Van alle Zuplaten is Carboniferous de meest kwade en op een vreemde manier ook de meest gestructureerde die jullie tot nu toe uitbrachten. In jullie geschiedenis zijn jullie heel vaak van halve improvisatie tot pure, compromisloze noise gegaan. Was er ooit een opzet of een “mission statement” toen jullie Zu destijds begonnen?

“We zijn alleszins zonder enig idee begonnen. En ergens ben ik er trots op om nu nog te kunnen zeggen dat we er absoluut geen idee van hebben waar we mee bezig zijn. We spelen met als enige slagzin “dit is onze muziek”. We hebben die muziek gezocht in elke hoek en die zoektocht gaat al tien jaar, dagelijks en zonder ophouden, door. Je kunt dus zeggen dat onze mission statement was om een band te beginnen die weigerde te bepalen hoe een plaat zou klinken. Integendeel, die band zou blijven spelen tot die identiteit vanzelf kwam. Onze muziek is altijd iets botanisch en organisch geweest. De sterkte in onze samenwerking is nooit “neen” te zeggen. Of het nu “te dom”, “te absurd” of “te moeilijk” is, als er iets in ons hoofd zit, wordt het gespeeld.”

Op Carboniferous werkten jullie samen met ondermeer Mike Patton, Buzz Osbourne en een heleboel anderen. Hoe komen deze collaboraties tot stand?

“Hoewel we veel collaboraties doen, zijn er wel een aantal criteria. Het moeten mensen zijn waar we

een goede band mee hebben. Het spreekt voor zich dat we dezelfde muzikale interesses delen. Wanneer we merken dat het snor zit, is het slechts een kwestie van tijd en de wil tot destructie. Er is niet veel verschil met het ontmoeten van een nieuwe vriend, liefde of het idee om een nieuwe band te beginnen. Alleen beperkt je engagement zich tot een momentopname.”

Hoe zijn jullie in godsnaam in contact gekomen met Steve “ik speelde op Fun House van The Stooges” MacKay?

“Dat is een van de duizenden lange Zuverhalen, maar ik hou het kort. Ik was een tijdje geleden op tournee met Damo Suzuki. Op een van die optredens kwam ik een Amerikaanse drummer tegen die me zei dat hij Steve kende en dat die een grote Zufan zou zijn. Die liefde was natuurlijk wederzijds omdat Steve MacKay de eerste saxofonist was die we écht goed vonden. Je kunt zeggen dat hij ons leerde dat een saxofoon echt extreem kan rocken. De rest gaat dan weer min of meer vanzelf: je neemt contact op en tourt samen. Ik krijg nog regelmatig telefoontjes van hem.”

Een laatste vraag over collaboraties. Binnen improvisatiemuziek wordt vaak samengewerkt met andere muzikanten of worden zijprojecten begonnen. Bij Zu gaat dit heel ver en dit leidde al tot de gekste superbands. Wat drijft je tot al die dingen? En ook, wat waren je favoriete samenwerkingsverbanden?

“Elke samenwerking met een muzikant heeft zijn doel en past in een tijdsgeschiedenis. Mochten we in 1999 met Mike Patton getournd hebben, zou dat een ramp geweest zijn, maar voor dit album paste het perfect. Het is vaak gebeurd dat we de juiste muzikant op het juiste moment ontmoetten. Momenteel ben ik op tour met Peter Brötzmann en Kondo en dat is gewoon fantastisch omdat het twee heel krachtige muzikanten zijn. Maar ook Original Silence (met Thurston Moore en Jim O'Rourke) is zo een fantastisch project. Ik denk dat je ergens de wil moet hebben om volledig te gaan voor het ding dat je doet. Zet me in een studio en ik ga 100% voor dat project. Natuurlijk ben ik wel selectief en ga ik enkel voor projecten of collaboraties die lonend zijn op muzikaal of menselijk vlak. Maar eens zo'n samenwerking aangegaan, bestaat er voor mij even niets anders ter wereld. Dat is mijn manier om er een normale gemoedstoestand op na te houden.”

Hoe kwamen jullie bij Ipecac terecht?

“We hadden het geluk Mike Patton te ontmoeten in 2000. Zu heeft toen enorm veel getournd met Fantomas en The Melvins. Vorig jaar toerde Zu met Mike Patton als het Zu/Mike Patton Quartet. Tekenend bij Ipecac is denk ik de logische stap die daarop volgde. We tekenden het contract met het bloed van een geofferde maagd, zoals elke

band op het label. Of toch niet. We zijn alleszins heel gelukkig met de samenwerking.”

Een vraag over de invloeden van een band die zelf invloedrijk is! Hoe “Elvis” is Tom Araya?

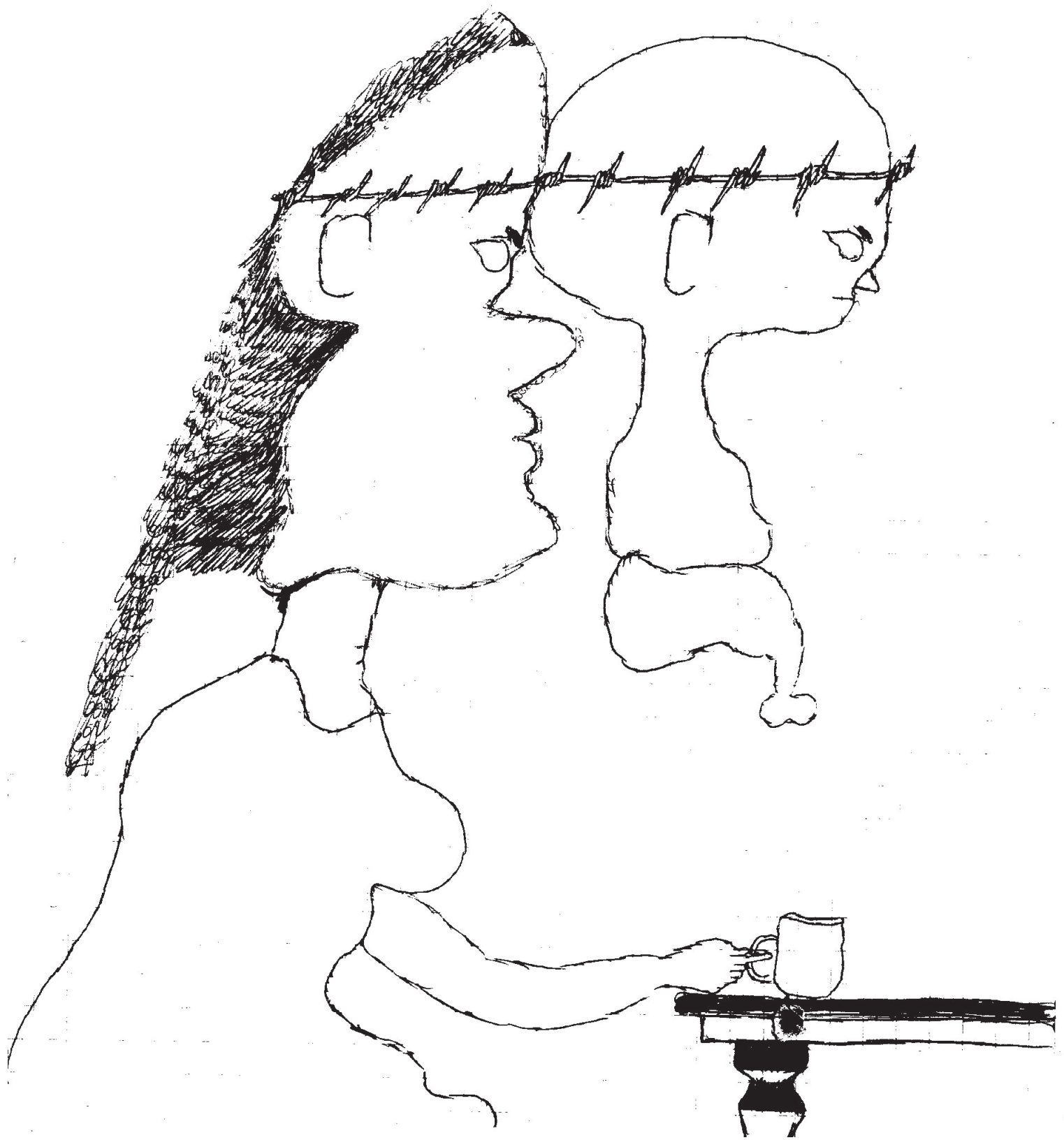
“Elke generatie heeft zijn eigen Elvis, en ik wil er één die evil is! Maar mijn Elvis kan even goed Rob van No Means No of Jos van The Ex zijn. Zu zit boordevol invloeden, hoewel ik moet toegeven dat die invloeden minder muzikaal zijn en des te meer gebaseerd zijn op boeken, plaatsen die we bezochten, films enzovoort. Muzikaal gezien hebben we altijd al gehouden van extreme muziek in elk genre. Namen als Throbbing Gristle, Meshuggah, Ruis, Otomo Yoshihide, maar ook traditionele muziek uit Bali kan ons bekoren. Er zijn miljoenen dingen! Van The Locust tot Leonard Cohen!”

Tot slot. Wanneer Zu op het gerenommeerde Free Musicfestival speelt met Mats Gustafsson en 75% van de set vult met oorverdovende feedback. Hoeveel protest moeten we daar dan in zien?

“75%! Wanneer je op een freejazz-festival speelt heb je zo af en toe de drang om hen te straffen!”

24 april 09: Zu met Kong, Hey Collossus en Swaks in Nijldrop (Opwijk)

5 april 09: Zu met Earth, Guapo en veel meer op het Sonic City Festival (Kortrijk). Diezelfde dag speelt Pupillo ook nog eens met Small Silence (Mats Gustafsson, Terrie Ex, Paal Nilssen-Love)

"IK BEN EEN JUNKIE DIE IS BEGINNEN DEALEN OM ZEKER TE ZIJN DAT HIJ AAN HET BESTE SPUL KAN GERAKEN"

David Keenan moet zowat de meest betrouwbare chroniceur zijn van wat als underground, free music en noise bestempeld wordt. Dit doet hij via zijn wekelijkse update van Volcanic Tongue, de platenwinkel annex mailorder die hij vanuit Glasgow runt, samen met zijn vrouw Heather Leigh Murray. En via zijn maandelijkse bijdrage aan The Wire, tot nader order het beste muziekblad ter wereld.

Tekst : **Joeri Bruyninckx**
Illustratie : **Gerard Herman**

Ken je "David Keenan Is My Dick" van Tetsuo?
"Ja. (lacht)"

Wat heb je die kerel misdaan?

"Ik ken hem niet. Die titel was bedoeld als eerbetoon, en een verwijzing naar Gerogerigegege's "William Bennett Is My Dick"."

Juist, ja.

"Ik trek blijkbaar dit soort obsessieve types aan en noise is spijtig genoeg een genre dat verbitterde, disfunctionele mensen aantrekt. En omdat ik willens nillens met noise geassocieerd wordt, komen dit soort mensen bij mij terecht. Ik hou van noise, maar ik probeer niet te veel met noisetypes rond te hangen. Ze zijn echt No Fun. Anderzijds, het feit dat iemand het de moeite vindt om mijn naam in de titel van zijn plaat te verwerken betekent toch dat ik een wezenlijke bijdrage heb geleverd aan dit soort muziek. Maar ik geef toch de voorkeur aan "Bells For David Keenan" van Sophie Ellis-Bextors groep The Audience. *She is much hotter.*"

Overal zie je onafhankelijke platenwinkels die noodgedwongen hun deuren moeten sluiten. Volcanic Tongue doet het erg goed. Waarom lukt jou wat zoveel anderen blijkbaar niet lukt?

"Ik denk dat we momenteel de dood van de algemene platenwinkel meemaken en de opgang van

de gespecialiseerde platenwinkel. Mainstream muziek bestaat niet langer als een fysiek product. Mainstream muziek is eigenlijk gratis geworden. Maar voor verzamelaars, fanatiekelingen en mensen die muziek echt serieus nemen, wat eigenlijk de mensen zijn die eerder weinig interesse hebben in wat er in de mainstream gebeurt, gaat er niks boven het fysieke product in de hand te kunnen nemen. Wij van Volcanic Tongue richten ons op deze muziek, op muziek die in gelimiteerde oplage verschijnt op vinyl, op cd-r, op tape of op cd. We zijn extreem kieskeurig in wat we in onze winkel stockeren en zijn uitsluitend geïnteresseerd in muziek waar we zelf voor de volle honderd percent achter staan. Juist daarom hebben we het volle vertrouwen van onze klanten, die platen zullen kopen omdat wij ze hen aanraden. Eigenlijk zijn mijn vrouw en ik nog steeds in de eerste plaats fans die andere mensen willen overtuigen van de muziek die we zelf goed vinden. Ik zie Volcanic Tongue dan ook eerder als een *old-school magazine* of als een undergroundclubje muzikfanaten dan als een winkel. Daarom ook hebben we van in het begin geweigerd om een website op te richten waarop je producten kan aanklikken en dan achteraf met jouw creditcard kan betalen. Als je bij Volcanic Tongue iets wil kopen, dan moet je met mij of mijn vrouw contact opnemen. Wij willen direct contact hebben met onze klanten, hen muziek kunnen aanraden, hen kunnen warm maken voor nieuwe muziek, hen de kans ge-

ven om zelf een muziekcollectie uit te bouwen. Volcanic Tongue wil het soort winkel zijn waar ik altijd van droomde toen ikzelf undergroundmuziek ontdekte. Eigenlijk ben ik een junkie die is beginnen dealen om zeker te zijn dat hij aan het goede spul kan geraken. Plus, Heather en ik zijn vriendelijk, open, benaderbaar en, dat mag ik toch zeggen denk ik, we hebben de beste en de meeste kennis over het soort muziek dat wij aanbieden. We hebben ook direct contact met de muzikanten wiens muziek we verkopen en werken zonder verdelers of andere tussenpersonen. En we proberen de muzikanten wiens muziek we verkopen zoveel mogelijk te steunen door gesubsidieerde tours voor hen te regelen en hen plaatsen te bezorgen op concertaffiches en festivals, met als uiteindelijk doel dat die muzikanten zich zoveel mogelijk of zelfs uitsluitend met hun muziek kunnen bezig houden. Wat kan ik daar voor de rest nog over zeggen? Ik hou zielsveel van wat ik doe en ik hoop dat Volcanic Tongue dat ook uitstraalt."

Zou Volcanic Tongue ook leefbaar zijn geweest in de pre-internet dagen?

"Natuurlijk. We zouden niet het internationale bereik hebben gehad dat het internet ons nu mogelijk maakt en het zou allemaal veel kleinschaliger zijn geweest, maar het zou zeker ook gelukt zijn. Toen ik jonger was waren er toch ook al genoeg gespecialiseerde mailorders die jou hun catalogus opstuurden als je daar om vroeg. Hier in de UK maakte ik vooral gebruik van Fourth Dimension, soms Fisheye, Shock, enzovoort. Dit soort guerrillamailorders en platenwinkels hebben altijd al deel uitgemaakt van de undergroundscene. De vorm verandert constant maar de basic set-up blijft dezelfde. Wij bouwen voort op een lange traditie."

Ik hou van de manier waarop je muziek omschrijft, zoals "Post-free/prog/basement/DIY/one-man up against the wall classic" wanneer je het over "Picking Through The Wreckage With A Stick" van Jim Shepard hebt, of "Most ecstatic star-seed gobbling acid-evangelist biker rock private press side of your lifetime" wanneer je over "Moonblood" van Fraction schrijft. Van waar kom je toch met dat

soort eenwoordzinnen?

“Ik heb als muziekjournalist altijd geprobeerd om een taal te ontwikkelen waarin ik erin slaag om te zeggen hoe muziek klinkt. Hierbij vind ik het belangrijk dat ik het over de muziek zelf heb en niet over de muikant of alle mogelijke culturele, sociale of politieke contexten die gebruikt worden om muziek te kaderen. Los daarvan moet de tekst even opwindend zijn als de muziek zelf. Dat is wat mij inspireerde toen ik voor het eerst Lester Bangs en Richard Meltzer en Lindsay Hutton en Billy Miller en Miriam Linna en Peter Laughner en Chris Stigliano en Bill Shute en Joe Carducci en Robot Hull en Creem Magazine ontdekte. Toen ik in 1990 de stukken van Biba Kopf en Tony Herrington in *The Wire* las, wou ik met dezelfde gevoeligheid over underground/free/noise music schrijven. De meeste muziekjournalisten schrijven niet over noise omdat ze deze muziek niet kunnen koppelen aan wat in de mainstream gebeurt en dus valt hun referentiekader weg en dan weten ze niet wat ze moeten schrijven. Want o wee, misschien zouden ze het dan eens over de muziek zelf moeten hebben en dat willen ze ten aller tijde vermijden. Terwijl het daar juist over zou moeten gaan, toch? Dus probeer ik een taal te ontwikkelen waarin ik het heb over het geluid en over het gevoel dat van muziek uitgaat. Ik schrijf elke dag over muziek, al twintig jaar lang, sinds ik 17 ben. Dit is wat ik altijd heb willen doen. In mijn besprekingen die ik voor *The Wire* schrijf vind ik het belangrijk om te kunnen zeggen of een plaat goed is of niet. Want een bespreking moet toch functioneel zijn, niet? Een bespreking gaat toch niet over de taalvaardigheid van de journalist. De lezer wil weten of een plaat goed is of niet. Daarom koopt hij een blad. Dus dat is wat ik doe.”

Je bent nu als muziekjournalist vooral bekend omwille van jouw bijdragen aan *The Wire*, maar in de jaren negentig schreef je toch voor NME en Melody Maker. Interesseert indierock jou momenteel nog? Weet je bijvoorbeeld hoe de laatste plaat van stadsgenoten Franz Ferdinand heet?

“Dat kan mij niet schelen. Ik ben als muziekjournalist begonnen bij fanzines, daarna ben ik bij Melody Maker begonnen, dan bij NME en Uncut. Ik heb zelfs voor Mojo geschreven, maar ik was daar duidelijk niet op mijn plaats. *The Wire* is waar ik thuishoor, al de rest maakte mij depressief. Ik heb ook nog voor dagbladen als *The Sunday Herald* geschreven. Om van binnenuit te zien hoe dagbladen gerund worden was een hartverscheurende ervaring. Als muziekjournalist een mening vertolken die aansluit bij wat het doelpubliek van een bepaalde krant of blad denkt, ik kan het gewoon niet meer.”

Waarom schreef je dan voor die bladen en kranten?

“Omwille van wat ze vroeger betekend hebben. Momenteel luister ik nog liever naar pure pop of

naar hiphop of naar dance dan naar indierock. Ik wil die tussenmuziek vermijden. Geef mij schaamteloos populistische trash of highbrowavant-garde, maar val mij niet lastig met die middeleebrowindierock waar studenten naar luisteren.”

Toch heb je zelf nog in indierockgroepjes als 18 Wheeler en Telstar Ponies gespeeld. Met 18 Wheeler speelde je zelfs het voorprogramma van Oasis op de avond dat ze hun platencontract tekenden.

“Oasis zal altijd een speciale plaats in mijn hart krijgen. Ik ben altijd erg goed met hen overeen gekomen en ik feest nog altijd liever met Liam op om het even welke dag van de week dan met de meeste mensen die ik via de muziek heb leren kennen.”

Ik heb jou één keer live zien spelen, als saxofonist van het Tight Meat Duo. Bestaat die groep nog?

“Nee, Tight Meat is opgedoekt. Alex Neilson en ik spelen niet langer samen. Begrijp me niet verkeerd. Met Alex samenspelen was een fantastische ervaring, maar voor mij ging het uitsluitend om het live spelen. Platen maken interesseerde mij niet. Als muzikant hou ik van de energie van het live spelen, van het in het oog van de storm staan.”

Klopt het dat je van plan bent om al jouw muzikale activiteiten stop te zetten om je volledig te kunnen toeleggen op het schrijven?

“Min of meer. Laat ik het zo zeggen: ik heb besloten om te stoppen met het spelen van muziek om me beter te kunnen toeleggen op het schrijven over muziek. Ik heb mezelf altijd in de eerste plaats als een schrijver gezien. Dat is wat ik doe en dat gaat volledig samen met hoe ik mezelf zie. Ik drijf volledig op de goesting om te schrijven en voel mij erg zelfzeker als schrijver. Het is altijd een van mijn ambities geweest om een boek te schrijven, dus het wordt tijd dat ik daar weer werk van maak. Het cliché wil dat muziekjournalisten gefrustreerde muzikanten

zijn, maar ik was een muzikant die eigenlijk een gefrustreerd schrijver was. Ik hou van muziek, maar ik zie mezelf toch eerder als een fan dan als een deelnemer. Dat is altijd zo geweest. Al is het wel zo dat muziek spelen helpt om over muziek na te denken en er uiteindelijk ook over te schrijven.”

Ben je momenteel bezig aan jouw boek over de hedendaagse Britse underground?

“Inderdaad.”

Kan je hier al wat meer over vertellen?

“*Crime Calls For Night*” is de opvolger van “*England’s Hidden Reverse*”. EHR ging over Coil, Current 93 en Nurse With Wound, de eerste generatie van Britse undergroundmuziek, zeg maar. CCFN behandelt de tweede generatie, die begint bij Whitehouse en doorgaat tot de hele post-Whitehousenoisescene met Matthew Bower, Richard Youngs, Neil Campbell, Asht-ray Navigations, Vibracathedral Orchestra, A-Band, Prick Decay en zowat alles tot op heden. Ik heb er bewust voor gekozen om nog nergens een contract te tekenen voor dit boek, omdat ik mezelf geen deadline wil opleggen, maar ik denk toch dat ik er nog wel enkele jaren mee bezig zal zijn.”

Tot slot: wat is de beste plaat aller tijden: Bob Dylans “The Genuine Basement Tapes”, Albert Aylers “In Greenwich Village” of Fushitsusha’s “Double Live”?

“Dat is heel moeilijk. Soms denk ik dat alles waar ik van hou in muziek terug te brengen is tot die Albert Aylerplaat. Op andere momenten denk ik dan weer dat Dylans “Basement Tapes” de ideale onbewoonde eilandplaat is omdat er voor elke stemming wel een nummer op staat dat daarbij zou passen. Maar ik denk toch dat ik uiteindelijk voor Fushitsusha kies, omdat “Double Live” alles heeft van hoe ik vind dat rock moet klinken.”

Een brede waaier aan geluidsmanipulaties

ALVA NOTO is een van de muzikale gedaantes waarin Carsten Nicola zich regelmatig hult. Onder dit pseudoniem onderzoekt hij hoe geluid door middel van elektriciteit – in de vorm van oscillators en andere machinerie – nieuwe gedaantes kan aannemen. Op *Xerrox Vol.2* gaat Alva Noto aan de slag met samples van Stephen O'Malley, Michael Nyman en Ryuichi Sakamoto en van bijvoorbeeld het continental airline malfunctioning inflight program. Alle samples werden door Alva Noto "ge-xerroxed" (om het met zijn eigen woorden te zeggen) en het resultaat is tegelijkertijd dramatisch en overweldigend, zeker als je het luid afspeelt. Toch weet Alva Noto bij deze mathematische aanpak – de hoes legt eveneens de nadruk op de abstractie van het productieproces – de nodige variatie aan de dag te leggen om de gemanipuleerde geluiden op *Xerrox Vol. 2* meer dan een uur in aangename bochten te wringen.

De *Touch # Tone*-subdivisie van het Britse Touchlabel focust zich op empirische en sonische experimenten. Onlangs bezong Jacob Kirkegaard op Labyrinthitis nog geluiden uit het menselijk innerlijk oor en nu krijgt **JANA WINDEREN** de kans om haar fieldrecordings, die ze diep in oceanen en op de bodem van eeuwenoude gletsjers opnam, te manipuleren. *Heated: Live In Japan* is een weergave van een concert dat Winderen in 2008 in Japan ten berde bracht. Na een korte intro door Tetsuro Yasunaga neemt ze ruim vijftwintig minuten de tijd om een organische soundscape te ontwikkelen waarin vele details uitgewerkt worden. Naar het einde toe duikt er een sonische storm op die aanzwelt en de details opslokt. Tot slot mondt een loeiende wind uit in stilte.

Naast Señor Coconut en **ATOM HEART** is Uwe Schmidt ook bekend als Atom TM. Met *Liedgut* zou hij een romantisch werkstuk afleveren waarin hij muzikale ideeën van Schubert aan digitale manipulaties onderwerpt. Dit leidt op het gros van het materiaal op *Liedgut* tot minimale ritmiek en vrijblijvende details die schipperen tussen melodie en ruis. De bijdrage van Kraftwerks Florian Schneider is echter een stuk interessanter. Zijn gemanipuleerde epiloog die op de samengestelde composities "Wellen und Felder" en "Weiβes Rauschen" te horen is, vormen het "leitmotiv" dat eveneens in de Duitse romantische traditie zou kaderen. Maar ze doen wel onbewust aan de fratsen van Trans Am denken.

Manipulaties staan ook centraal op *HB*, de samenwerking van **FRANCISCO LOPEZ & LAWRENCE ENGLISH**. Je zou eigenlijk van metamuziek kunnen spreken

want het creatieve procédé staat centraal. Beide experimentele geluidskunstenaars bezorgden elkaar fieldrecordings die ze vervolgens weer tot nieuwe nummers verwerkten. Zo worden de originele versies van "Untitled # 175" en "Wire Fence Upon Opening" door de mangel gehaald tot er een minimaal abstract resultaat ontstaat, voor zover het origineel al niet minimaal was natuurlijk. Bron en doel bestaan immers uit gelijke delen vogelgezing en abrupte en organische dissonantie. Het vernieuwende lijkt dan ook voornamelijk in de aanpak te liggen.

NANA APRIL JUNE laat op *The Ontology Of Noise* vooral de conceptuele kant van muzikale abstractie aan het woord. Christopher Lämngren, de persoon achter Nana April June wil de filmische kwaliteiten van ruis onderzoeken en geeft de composities ronkende namen mee zoals bijvoorbeeld "The One Substance" en "Process Philosophy". Zelf spreekt hij van een exploratie naar postblackmetal en een geluidsontologie. Dit is wellicht een stap te ver, maar het is toch interessant om te horen hoe Nana April June met strikt digitale technieken geluidspalletten schept die organisch en natuurlijk – in de zin van evocatie van natuurfenomenen zoals water en wind – klinken.

Trahnie, het gemeenschappelijke product van **LUCIO CAPECE & MIKA VAINIO** is eveneens abstract, maar vooral bijzonder gelaagd. Capece is vooral bekend van zijn exploraties in de jazz- & improvhoek en Pans Sonics Mika Vainio heeft zijn sporen verdiend in de industrial- & elektronica-wereld. Trahnie is een tiendelig verhaal op de grens van constructie en deconstructie. Op "Jurake" bijvoorbeeld worden flarden van Capece's gemuteerde saxofoongeschal door minimale, haast mathematische beats ondersteund en even later legt het duo zich toe op minimale soundscapes om vervolgens weer een heel ander register open te trekken. Gregor Asch brengt zijn muzikale solo-werk onder het pseudoniem **DJ OLIVE** aan de man. Als actief lid van de New Yorkse experimentele scene is hij ondermeer betrokken bij Lee Ranaldo's Text Of Light, maar solo valt vooral zijn eigenzinnige minimale aanpak op. Vanaf het begin van deze eeuw specialiseert DJ Olive zich in zachte omgevingsgeluiden die de slapeloze zielen onder ons bij hun nachtrust begeleiden. Triage is het derde luik van deze poging en deed eerder dienst als de soundtrack bij een installatie. Net zoals op voorgangers Buoy en Sleep integreert DJ Olive op *Triage* verschillende ideeën in een uur durende, sluimerende, in ambient gedrenkte compositie waarin de spanning tussen herhaling en vooruitgang centraal staat en waarin de schoonheid in de organische traagheid verborgen zit.

De samenwerking **M. TEMPLETON + AA. MUNSON** is van een heel andere orde. Op *Acre Loss* werkt het duo, Templeton muzikaal en Munson visueel, tien miniatuuren uit. Zo worden abstract aandoende collages van gitaar, banjo en gevarieerde fieldrecordings afgewisseld met melodieuze gitaarpartijen terwijl verstilde natuurpracht, huishoudelijke activiteiten zoals het zetten van koffie en meer complexe samengestelde beelden de kabbelende muzikale schoonheid begeleiden. Er schuilt warmte in de muzikale texturen en dat is meteen ook de reden dat de muziek op zich (apart in het pakketje opgenomen) eveneens tot zijn recht komt. Al zorgen Munsons beelden zeker voor een meerwaarde. -HvdL

ALVA NOTO – *Xerrox Vol. 2* (Raster-Noton) ★★
 JANA WINDEREN – *Heated: Live In Japan* (Touch # Tone) ★★
 ATOM TM – *Liedgut* (Raster-Noton) ★★
 FRANCISCO LOPEZ & LAWRENCE ENGLISH – *HB* (Baskaru Karu) ★★
 LUCIO CAPECE & MIKA VAINIO – *Trahnie* (Editions Mego) ★★
 NANA APRIL JUNE – *The Ontology Of Noise* (Touch # Tone) ★★
 DJ OLIVE – *Triage* (Room40) ★★
 M. TEMPLETON + AA. MUNSON – *Acre Loss* (Anticipate) ★★

Uit de straten

Luikenaar **PHIL MAGGI** (Idiosyncrasia, Ultraphallus) heeft met "*Blue Fields in Paramount*" een meer dan deftige pasgeborene in onze schoot geworpen. Zo'n 40 minuten lang ontplooit zich een constant muterend stuk dat een perfecte soundtrack zou zijn bij een Italiaanse postapocalyptische Mad Maxripoff uit de jaren tachtig, met een kettingrokende dolfin met stoppelbaard in de hoofdrol. Een mengeling van onderwatersynthdrones met nucleaire genen, geloopte orkestrale stukken en fieldrecordings uit de straten van Zagreb die een soort Oost-Europese zigeunerversie van Phillip K. Dicks sciencefiction evoceren. Uit op Idiosyncratics, moeilijk te omschrijven en zeer aan te raden.

R. MILLIS is een helft van Climax Golden Twins en plunderde voor "120" zijn 78-toerencollectie voor fragmenten exotica en fieldrecordings. Het begint best snor met een honkytonkpiano die zich tussen de verknijpte tape kronkelt maar, helaas pindafoefkaas, na een tijdje neemt een oneindig vibrerende rechte lijn van ambient het over en verwatert alles tot wel erg slappe sleeptimethee. Klaas Vaak komt aldus de kamer binnengeslopen en spuit zijn onfrisende zand in je ogen en nee, dat is niet goed. Naar het einde toe kabbelt er nog een streepje folkgitaar voorbij, maar tegen dan is het kalf al lang naar huis om dronken te worden.

Nee mevrouw, de term "wereldmuziek" doet mijn broekje niet ontploffen met ontstuitbare draaigoesting, integendeel.

Maar voor pakweg Sublime Frequencies en het Belgische Crammedlabel maken we gaarne een uitzondering. Crammed bracht met onder andere Konono Nr°1 en Kasai Allstars een roedel frisse en terecht gehypte platen onder de aandacht, en deze *"Très Très Fort"* van **STAFF BENDA BILILI** is opnieuw een schot in de roos. Dit zootje uit Kinshasa bestaat uit enkele door polio getroffen rolstoelpatiënten en ex-kindsoldaten die een op elektrische driefwielers rondrijdend straatorkest vormen. Congolese poppy rumba met een glansrol voor een elektrische eensnarige luit die de Cubaanse vibe een rauwer randje geeft.

PHIL MAGGI - Blue Fields in Paramount ★★★
R. MILLIS - 120 ★★
STAFF BENDA BILILI - Très Très Forts ★★★

Twée Duitsers en een slager

In Vorst staat een oud badhuis, maar zich wassen doet men er niet meer. Het is een multidisciplinair laboratorium geworden. Voor een installatie aldaar heeft **GUNTER ADLER** de muziek gemaakt en die plakt nu op een mini-cd. Adler is vertrokken van veldopnamen van zwembaden om met toevoeging van elektronische geluiden en effecten tot een trilogie te komen die geleidelijk abstracter wordt. Het kwistige gebruik van delays en andere pitchshifters maakt het geheel nogal overladen en klinisch, vooral in het eerste deel, waar de veldopnamen nog duidelijk aanwezig zijn, maar verdrinken in een galm-bad vol chloor. Daarna dronet Adler geheel de elektronische toer op met glaciale glijtonen en dat gaat hem beter af. De andere Duitser is Oliver Peters van **EVAPORI**, die er prat op gaat dat zijn cd *Rehearsals For Objects* zonder effecten tot stand is gekomen en dat hij de computer louter als knip- en plak-tuig heeft aangewend. Wat hij knipt en plakt, zijn locatieopnames en een resem geluiden die door hemzelf zijn voortgebracht middels strijkstokken, een piano, motortjes, papier en zowat alles wat hij nog op zijn pad vond. Is er galm, dan is die natuurlijk en door variaties in de opstelling van de microfoons krijgt elk geluid zijn plaats in het stereoveld. Het resultaat is een intrigerende collage die door een uitgekiende dynamische contrastwerking dertig minuten lang spannend blijft en bijwijlen herinnert aan het oudere werk van Luc Ferrari. Voor meer natuurlijke galm moeten we bij meestersaxofonist **JOHN BUTCHER** zijn. In juni 2006 heeft deze op vraag van Arika, de organisatie achter het Instal-festival in Glasgow, een aantal locaties met een uitzonderlijke akoestiek aangedaan om met de ruimte te spelen. *Resonant*

Spaces bevat de neerslag van deze toer. Meteen al bij de start geeft een Butcher een mooi staaltje van zijn kunnen wanneer hij met zijn tenorsax zeer hoge quasi elektronische feedbackklanken combineert met galmende lage tonen, in een grafmonument nota bene. Elders laat hij de wind zijn instrument bespelen, zoekt hij de natuurlijke frequentie van een oude olietank op en hoor je hem een grot met waterval aftasten om de feedback van zijn sax subtiel te variëren. In een voormalige ijsopslagplaats klinkt hij als een yeti met astma en in een ondergronds reservoir gieren de multiphonics ons om de oren. Puik.

GUNTER ADLER - Douches Dames (1000füssler) ★★★
EVAPORI - Rehearsals For Objects (1000füssler) ★★★★★
JOHN BUTCHER - Resonant Spaces (Confront) ★★★

Paal Nilssen-Love

Het oedipuscomplex van Pamela Kurstin onttaarde eerst in een passie voor de contrabas, maar ontzwol later tot de theremin. De Noorse drummer Nilssen-Love groeide op in een jazzclub in de jaren zeventig en tachtig en wierp zich in de vroege jaren negentig op als groot talent aan de zijde van figuren zoals Ken Vandermark, Frode Gjerstad en Mats Gustafsson. Op 5 april speelt hij op het Sonic Cityfestival in Kortrijk als de Animal van Small Silence.

MASAMI AKITA & RUSSEL HASWELL - SATANSTORNADE (WARP)

Harsh/hard/sharp/great record and cover

ORCHESTRE RÉGIONAL DE MOPTI - BORO (MUSICAPHON)

Onder de tunes een vooropname van Don Cherry's "Mopti", hier getiteld "Boro". Mali op zijn best, ongelooflijke gitaarsolo's over de hele lijn. De termen up- en downbeat zijn zeer relatief.

JORGE BEN - AFRICA BRASIL (PHILIPS)

Een van de weinige platen waarop alleen al de melodieuze meesterwerkjes op zich zijn. Kopen!

MORTON FELDMAN - PIANO WORKS 2

Deze stukken laten je achter zonder enige vorm van tijdsbesef, vooral het stuk met vijf (!) piano's. *Good for the mind*

JEROME COOPER - THE UNPREDICTABILITY OF PREDICTABILITY (ABOUT TIME)

Krachtige solodrumplaat door een zwaar ondeschatte drummer. Mooie grooves, melodieuze geluid, drums, alles.

Agenda

LUKE FOWLER OP COURTISANE

28/03 Network, Aalst

Sloowjob: Embryo (d), Julie Mittens (nl), Geoff Mullen (us), Gnod (uk), Peter Walker (us)

01/04 Occii, Amsterdam

Embryo (d)

01/04 Bar Mondial, Antwerpen

Nate Young (us), Aaron Dilloway (us)

03/04 Worm, Rotterdam

Charles Hayward (uk), Brock Enright & Marcus Schmickler (us/d)

03/04 Espace Ladda, Gent

Floris Vanhoof (b), Edgar H. Wappenhalter (b), Lieven Deflandre (b), Mukta Caritra (b)

03/04 Theater Kikker, Utrecht

Hauschka (d), Midori Hirano (jp), Wouter Van Veldhoven & Mark Versteegen (nl)

03/04 Occii, Amsterdam

Voodoo Trance Sound System (b/us)
Buffle (b)

03/04 Vatican Analog, Tilburg

Chora (uk), Lanterns (uk), Helhesten (uk), Frans de Waard (nl), Scott Foust (us)

04/04 De Kreun, Kortrijk

Sonic City: Charles Hayward (uk) Scorn (uk), Dälek (us), Subtitle (us), Candie Hank (d), Odatteee (us), Zucchini Drive (b)

04/04 Network, Aalst

Heleen Van Haegenborgh (b), Voodoo Trance Sound System (b/us)

05/04 De Kreun, Kortrijk

Earth (us), Zu (it), Small Silence (no/it/nl), Guapo (uk), Action Beat (uk), Uniform (uk), 2nd Gen (uk), Joshua Booth (us), Destructo Swarmbots (us)

06/04 Occii, Amsterdam

The Usaisamonster (us)

10/04 SMAK, Gent

Helhesten (uk), Lanterns (uk), Chora (uk), Voodoo Trance Sound System (b/us)

10/04 4AD, Diksmuide

Z'ev (us), Stentornoise (b)

11/04 Belgie, Hasselt

Cinema Solariens & The Cosmo-Drama (us/cz), Voodoo Trance Sound System (us/b)

12/04 Occii, Amsterdam

Silvester Anfang II (be), Appie Kim (nl), Buriel Hex (us), Ignatz (be), Bear Bones

Lay Low (be)

13/04 Carlo Levi, Luik

Burial Hex (us), Sylvester Anfang II (b), Bear Bones Lay Low (b), Ignatz (b)

14/04 The Strip, Kortrijk

Silvester Anfang II (b), Appie Kim (nl), Buriel Hex (us), Ignatz (be), Bear Bones Lay Low (be)

16/04 Worm, Rotterdam

Experimental Dental School (us)

19-21/04 Vooruit, Gent

Misha Mengelberg (nl) & Jean-Yves Evrard (fr)

23-26/04 Sphinx & Vooruit, Gent

Courtisane festival: Aki Onda, Homemovies w/ Andrea Belfi, Stefano Pili, Xavier Garcia bardon, Benjamin Francart, Luke Fowler & Lee Patterson, Guy Sherwin, Cobra Mist w/ Chris Watson, Benedict Crew

23-25/04 Roadburn Festival, Tilburg

Saint Vitus (us), Amon Düül II (d), Angel Witch (uk), Wolves In The Throne Room (us)

24/04 Nijdrop, Opwijk

D-Tunes Festival II: Kong (nl), Zu (it), Hey Colossus (uk), Swaks (b)

24/04 Stuk, Leuven

Jan Pillaert (b) & Carl-Ludwich Hübsch (d), Peter Jacquemyn (b) & John Edwards (uk), Le Quan Ninh (fr) & Tony Buck (aus)

25/04 Stuk, Leuven

Klanggezeiten (us/de), Michel Deneuve ism Metaphon

25/04 Ship, Molenbeek

Thee Standed Horse (fr)

26/04 Smeraldina, Gent

Cam Deas (uk), Spoono (uk), Colby Nathan (Hyena) (us)

28/04 Croxhapox, Gent

Lexie Mountain Boys (us), Hard Rock Café (us)

29/04 De Kreun, Kortrijk

Flying Lotus (us), The Gaslamp Killer (us)

29/04 Sojo, Leuven

Farflung (us), White Hills (us)

01/05 Vooruit, Gent

Marissa Nadler (us), Great Lake Swimmers (can)

RUIS Colofon

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Stoffel Debuysere, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Han Van den Hoof, Kenneth Vanhoutte, Mik Prims, Wouter Smeraldina
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Bram Devens, Schrauwen, Wouter Smeraldina
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans
VORMGEVING Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

COVER: Nicolas Marichal: opduikend uit de branding, speels wiebelend met zijn zeepaard, glijdend over het zachte zand op zoek naar JOUW eieren die hij gaarne bevrucht met zijn hondsollie kwispelzaad. Tijdens de post-coïtale mijmertijd krabbelde hij de cover van deze Ruis.

Weera Gerard Herman (b). Dat mag nu echt wel beginnen ophouden.

Jan Op de Beeck (b), want van hem is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, in eeuwigheid. Van hem is ook de mufte pyama, de bevelde zakdoek en de tofu achteraan in de koelkast die 2 weken over tijd is.

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 10 euro in België en 16 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

23-24-25-26 April 2009, Sphinx, Vooruit, Bank van de arbeid, Gent

COURTISANE FESTIVAL

DO 23 APRIL : PAST IMPERFECT - AN EVENING ON... MEMORY
HOME MOVIES W/ ANDREA BELFI, STEFANO PILIA, XAVIER GARCIA BARDON & BENJAMIN FRANKLIN - GILL ARNO - AKI ONDA - JASPER RIGOLE - THOMAS SMETRYNS - HELEEN VAN HAEGENBORGH ...

VR 24 APRIL : SCULPTING THE LAND - AN EVENING ON... LANDSCAPES
CHRIS WELSBY & WILLIAM RABAN - JAMES BENNING - GUY SHERWIN - LUKE FOWLER & LEE PATTERSON - EMILY RICHARDSON - CHRIS WATSON - BENEDICT DREW ...

Din 28 april 2009, Croxhapox, Ghent

ENERGY MOUSTACHE

LEXIE MOUNTAIN BOYS [us]

HARD ROCK CAFE [us/a]

Za 6 juni 2009, KC Belgie, Hasselt

PSYCHEDELIC DESERT BLUES

OMAR SOULEYMAN [SYRIA]

GROUP DOUEH [WESTERN SAHARA]

+ DJ SETS ALAN BISHOP, HISHAM MAYET AND MARK GERGIS

Met steun van de Vlaamse Gemeenschap en Provincie Oost-Vlaanderen

COURTISANE FESTIVAL

FILM, VIDEO EN MEDIKUNST
GENT, 23-24-25-26 APRIL 2009

FILMPROGRAMMA'S, PERFORMANCES,
TENTOONSTELLING, ...
WWW.COURTISANE.BE

SPHINX

KRAAK

Met steun van de Vlaamse Gemeenschap

STAD GENT

PROVINCIE OOST-VLAANDEREN

Avid

EUROPESE GEMEENSCHAP

